

Gọi tiếng muôn trùng ....

Cư sĩ Liên Hoa

Từng cánh chim vội vã bay về, tìm lại tổ ấm sau một ngày bay xa, tìm thức ăn...Bầu trời đẹp quá, nên thơ, huyền ảo, mộng lung dù trải qua bao chập chùng mưa nắng thất thường. Mặt trời ngả bóng, ánh ráng chiều thông thả toả rộng, cành cây

lung lay theo cơn gió, và chúng ta có một ngày để gọi muôn trùng về trong từng sát na của cuộc sống, như từ bao đời trôi qua.

Ở nơi cuối ngả chân trời, vàng mây vẫn tròn trịa thương yêu, đem tin yêu vào cuộc sống, vì vốn dĩ cuộc sống là những bất toàn, dù mưa gió cuộc đời có là cuồng phong bão tố, dậy sóng nhân gian, nhưng cố hương của một kiếp người vẫn như bàn bạc đầu đây, trong từng bước chân, hơi thở, nụ cười. Chúng ta đi tìm gì cho đời sống, cho kiếp nhân sinh, cho nhau khi bao la vẫn vô cùng, khi bàn tay vẫy gọi là từng cơn sóng ngút ngàn lan toả, khi một niệm trở về, chỉ còn là tịch liêu mật niệm.

*Chén trà chưa vội cạn
người lữ khách đâu rồi
tìm gì trong ngày tháng
bỏ quên mảnh trăng xưa..*

Đời sống không chỉ là bung ra, thối tốc mảnh tâm, đi truy tìm tự ngã trong một chốn sơn khê nào đó, hay trong những đô thị sầm uất, trong một cõi hoang vu, khi các mùa vẫn là suối nguồn của pháp giới, hiện hình “bất sanh bất diệt” trong các duyên khởi, có còn mất được. Chúng ta làm gì trong những bước đi hối hả, trùng trùng, lay bờ cát huyền, động những mảnh trăng làm rơi rụng, tan hoà trong vô cùng ảo vọng. Em hỏi tôi đời sống là gì và có gì còn để nắm chặt trong bàn tay xưa cũ? Ta hỏi em đường đi sao vẫn bước, để tạp niệm chan hoà trong cõi tâm bao lần xao động của những đợt sóng chập chờn hư ảo? Con người hỏi nhau sao vô thường là những gì không nắm bắt được, một thoáng mây bay, một dòng sinh tử, một khởi đầu đi đến chấm dứt, một khoảng không gian gần gũi trở nên hoang vu trên đảo cô liêu, một mảnh trăng tâm bỏ hoang bám đầy rêu mốc của phiền não cuộc đời? Ai ngồi ngắm ánh trăng rơi, ai tìm soi chiếu ốc đảo của tự tâm, ai bắt sợi mềm hơi thở, ai mỉm cười dung dị với pháp giới, ai cảm nhận được thanh tịnh đến từ nhiệm uế ... người đó là người đang sống, tỉnh thức, bởi nhận thức được nhiệm màu trong mỗi một niệm của cuộc sống.

Con đường vẫn nở hoa, để em thấy vô cùng trong hiện tại, để chúng ta có cõi lòng lắng nghe tiếng chim hót vào buổi sương mai, mà trong cuộc sống xô bồ, bận rộn, quên mất đi lời ca thanh thót, tiếng gọi muôn trùng...Tiếng nói đó đang ở đây, trong từng sát na một, trong những rời bỏ ảo vọng bon chen, trong một tâm trong, gương soi vọng lại. Xin đừng để bước chân hoang vớ trên đường trở về làm tái diễn cuộc nhân sinh và nước mắt lại rơi xuống vì những toan tính của ái ngã, vọng tâm...

*Sáng chiều nghe chim hót
nhìn dãy hoa hàng giậu
lan man trên song cửa
lặng yên ngắm mây trời*

*gió đông đưa hơi thở
toả ngát trời hương thơm
chùng như tiếng chuông vọng
hoà lẫn buổi sương mai*

*chú tiểu giật mình thức
con chim réo bờ tai
có lẽ đêm say ngủ
bỏ quên cả vọng đài*

*đời trôi trong tịch mặc
nghe tiếng hát muôn trùng
vô tình trong hư ảo
e đánh vỡ vầng trăng ..*

một ngày Thu

03.10.2011